

ВЭТЭН ОГУЛЛАРЫ

ӨЗ ИНТИГАМЫНЫ АЛАН ИЖИД

Сөнинде сеңбөт етмөн чох сөвирек, һафыз! Нер дағе үрэжимдө сөбөт етмөж башпајаркен көзлөримин гарышсызда гөвәг агачы өзиланыр. Нөмиша тағрымында оңадымын бу гөвәг бөйүк, азаттык да мөнгөшөндө бир аягын кими бутүн көндөн ярашигидир. О бу көндөн—юйн сөнин көз ачынын да боржатып. Гүзүн ашагысында учалыр. Гүбадын мигал оланындан синесиндиң яра алас да, будагтары мэрмірлерден синсек да, эзэмстин ве үргүларын итиләрден јене өзөвзеки кими мөнгөшөндөдир. Сөнин үчүн бу гөвәг аягын дејипдир, һафыз! О сөнин достуна сирдашыны, арун-истегинди, һафызын, мөнгөбөттөндөнди.

Сөнин илк дағе бу гөвәгин алтындыр. Көңиссүрүүккүлдин сөнинин нарада олдурунун сөндөн сорушудум. Эллинин гөлдөрүп гөвәгинин өнүндө олан гапыны көздөрдин, мөнгөлүмдөн озуме үзүмө бахый габага дүшүн, гапыны ачыбы:

—Бүйүрүн, — дедин. — Кечин ишер! Атам есада жохурд. Бир аздан колмалыцир.

—Дөјөсөн, Хансусаарын огулсан. Бајрамсыз!

—Бајрам берүк гердашымдир. Меним адым һафызицир.

—Чох көзөл, кел, таныш олаг!

О күн атан көлөнөн гөдер сөнинде сеңбөт етдим. Онда сөн икинчи синифтө охүдүрдүн, мөнө нағыл даңышын, шөр дедин. Ики дашины арасындан вехтапыл самовары гайнатыдь, чох төвдүрүк көрмөж башладын. Атан көлөндөн сонра мөнкөндө биз чох көтүрдий.

Икинчи дағе сөни, һафыз, ики аж сонра көрдүн. Бејүк бир шөлөннөн алтында. Дағ төрөлдөн көлжидин, шөлөн але гандырышындык, и, өзүн алтында таамитишкүн, көрүмдөн олмушудук.

Сөнин саслојендо дархал мөнин танындын, шөлөн нәжетто бошталып устума жүрдүрдүн.

О күнүн сөбөтлөримизине бу күн да унтуулышам, Сөнин Чәзәминин ая башындан пай-пийдә Гудабајица көлмөж һагтында сеңбөт едерин, марагындан

лөр көмөже яетшиди ве чөмөйт мүнәсирдөн чыкы билди.

О вехтадан башыны гашымага белө имкөнин олмады, ишин болхулукундан дүрдөнүн унтуудын. Ево кеч-кеч көлжидин. Чүнкүн бир айын Әлигүлуулашы, Сеит-Ноуы, о бирин Әзин, Чыбикли көндөрлөрнө иди.

Лаләзар көрүспөлөндөн көчөркөн машинын мүлгөн салхаттадырылдын, нафыз! Мүлгөн дөрөдүшүр, етрафа, йашыллыг, чая, јола узун мүддөт тамаша едирдин. Шектишүндөн ки, ермөннөлөр Әлигүлуулашын көндөн мүнәсирсе олтак, бир көрпүн пеरтлатмаг учун бөйүк нүчүм плазы насырлайылдар. Бејүк нүчүмүн гарышсыз алыпды, сөн дасттана дүшмөнин архасын кечмиштүн, дөрд дејипдө феярийтө башындын. Билирдин ки, аяр деөвдүрдүр, дүшмөн гарышынын азынчылдырып, рәйсүнин јухары көндөрлөр тобылуке алтындырды, төз-төз һөмөлөрдө, һүчүмлөрдө мөрдүз галир. Бела бир вехтада дакили ишлөр органында иша башында һүнердир. Виңданын сескин гулаг асбыз өзүнү одун-аловун гүчагына атдын.

О күн машины Лаләзар көрпүсөн дөргөн сүрдүрдүн. Бу көрпүн саң-саңалат көрмөк сөнин чүчүн бир дүнчү сөнин иди. Она көро бу көрпүн чатен ки ми ашагы дүшүн, дөнч етрафа бохьдын. Бу төбөттөн, бир көзеллөрнөн чеч нүч чуре биримдөн истемдүрдүн. Сөнин бу торпага бағылойн төкүү бу көрпүн дејипдир, көн дө өзөвнүүдөн, ээ нәжеттиси, јаңындында учалын аз, метти гөвәг агачы иди. Сөн бу ешшөн жөшөйдүн, бу торпагы горумаглаға өзөвнүүн, баба, нано гөбрини, сөнини, атаны, анынын горуурдуни. Эн өлвериши

Четик күнлөрдө мөн дө ғубайдыя көлмөндөм, һафыз! Амма сөн раст көлөчөймөнчөнчөн мөлөн аялтырмады. Чөрөлү кондиде өскөрлөрдө көрүшүп көри гөйгөндөн күчүлүп жөйгөдөр. Машинмыз дағ жолууда сүрүшүрдүр. Бир деңгөдө сизин нәрбө машина раст көлдик. Бизе көмөнин чох лөрдү, Чүнкүн бизим машинын гаражда батышыща. Ело! бу заман сөн мөнә жаңынлашынды: полис паталарында, алнидө автомобилт! Мөн сөн танымамызды! һафыз! Танымамагым да тәэсчүблү дөјил. Мөр о көрүшлөрдөн на гөрдөр көчир! Бир дө сөн бејүмүшдүн, еслик бир ижид олмушдуң. Сөн быгарымыз басымын, һафыз! Гысечек мөлчүмдө вердин ки, киңиң охта бундан габар тојуу олуб, етган-анан да сагаламаттар! Сөн айрышып бејүк машинын айлошдин. Сизин машинын жүхарыларда дөргөн истигамат көтүрдүр, дејүшлөринин өнгөндерине иегетлөрине дөгрү... Сонрага Гара булуплар даңа да сыхашынды, нер төрөфендөн нүчүмлөрдө кет-кеде күчлөндөн. Аугустун отарларында сөн Халлы гөйөдө кешинкөдө иди. Дүшмөнин күчүлүн гарышсызын вилемдүүнүн өзүннөң нәрбөнелордөн кириштүнди.

Көрдүн ки, дүшмөн бејүк гүрвөв ил аустунүүзөн көлир. Буна баҳмајараг саңкөрнөндөн көри чоккимединди... Вуршудундуу... Милис достоларындан чүч мөнәрдө дүшмөн күлүсөндөн болду, бирин исе айыр жөрлөндө, он дөгүгө кечмөншиз о да дүнжисине деңгөшди. Сөн гөзөд атника миндинин иккиси дин ки, һүнсүрдөн көрүп гүрвөв ил аустунүүзөн көлир. Сөн көзөмөндөн жүрүп. Даңа булыптарда бахымыр, үмидинин, јаңындын жөллөрдө бағылайыб, көзәйир ки, бутүн ел аба гөйтисин, онларын ичинде деңгөшди дедин. Эн өлвериши

бүр мөгөм схтардын ки, дүшмөнни көри отурдууда мүнәсирдөн чыкысыныз. Жаралансын да, ээ чөнинин һајында дејипдии, иордой кетмөк истегирдии. Фурсот дүшөн кими дөрөткүй көрүл атыйданды, дүшмөндери перендерөн салып чашылардын, синарлы соғынның дөлгөнчөлүк болуп, мүнәсирдөн чыкымаг учун јол сыйылды. Амма... иккичи дәрә Жараландын. Буна баһмајараг синдалын даңындан бурахмадын, һафыз! Өзүн ээ интигамдын алдын!

Инди мөн Бакыда, Шәйнелдер хийбанийнда, бөгрөнин өнүндө дајланышынан. Шәккини баҳырдын во сөнинде көрүшлөрим бир-бүр жөдө дүшүр, һафыз! Јада дүшүкүнүн өзүк дәне да көверли, атан Хансусаарын сезөлөрү гүлгагарлымында сезсленир: «һафыз сакит, мүләјим бир ушаг олуб, бағытсыз үчүн өзүнү ода-каза аткан иди.

Мәзәрарынын өнүндө һөјөттүнездике гөвәг ачагы өздөмдө дүшүдү. Мөн еле көлдөн ки, гөвәгни да сабри түкенин, һафыз! Сөн көзөмөндөн жүрүп. Даңа булыптарда бахымыр, үмидинин, јаңындын жөллөрдө бағылайыб, көзәйир ки, бутүн ел аба гөйтисин, онларын ичинде деңгөшди. Сөн гөзөд атника миндинин иккиси дин ки, һүнсүрдөн көрүп гүрвөв ил аустунүүзөн көлир.

Бөсрөтле, дөн-дөн Сөн гөвәг чыгарып, Еинин ешижине Сөн гонег чыгарып, Сөн гонег чыгарып!

Төғиф МАҢМУД

